

DANI KSAVERA ŠANDORA GJALSKOG 2026.  
RADIONICA KREATIVNOG PISANJA

PJESME O  
ZEMLJI:  
ZEMLJA  
ZRAK,  
VATRA,  
VODA

VODITELJICA: KRISTINA ŠPIRANEC

ZABOK, 20. LISTOPADA 2026.

## Sadržaj

|                                                            |    |
|------------------------------------------------------------|----|
| <i>Pjesme/priče o Zemlji: zemlja, zrak, vatra, voda...</i> | 2  |
| Marko Piljek Marić Danas je nebo prenisko.                 | 4  |
| Patrik Krznar sve                                          | 5  |
| Luka Šimunović Mostovi po nizinama                         | 6  |
| Karla Ptičar Kamen koji diše                               | 7  |
| Ema Jambrek Nestali s vjetrom                              | 8  |
| Ema Mraz Čovječanstvo                                      | 10 |
| Kiara Hren Svjetlo alepskog bora                           | 11 |
| Irma Kuljak ***                                            | 13 |
| Domagoj Varžić Penjemo se van iz <b>zemlje</b>             | 14 |
| Gabriela Poštek Žeđ svih osjetila                          | 15 |
| Ema Mraz Osmijeh                                           | 16 |
| Rebeka Grđan 2026.                                         | 17 |
| Franka Vrančić Šuma nad mojim rebrima noćas raste unazad   | 18 |
| Luka Šimunović Ribarski grad                               | 19 |
| Lori Kovačić Pintar Naručje mudrosti                       | 20 |
| Gino Kosanović Put sreće                                   | 21 |
| Lori Kajtez Uz cestu                                       | 22 |
| Irma Kuljak Nije više važno                                | 23 |
| Domagoj Varžić <b>Rijeka</b>                               | 24 |
| Laura Mišković <i>Ona koja čeka</i>                        | 25 |
| Lucija Tibinac Vjetar                                      | 26 |
| Tia Glumpak Između                                         | 27 |
| Marta Iveković Plamen                                      | 28 |
| Petra Posavec Kap života                                   | 30 |
| Luka Šimunović Korak po korak u plamenove                  | 32 |
| Laura Mišković Kako okriviti vjetar?                       | 33 |
| Ema Mraz Ležim u ledenoj bukthinji.                        | 34 |
| Marko Piljek Marić Neka boli                               | 35 |
| Sebastian Gajski Ovdje                                     | 36 |
| Mihovil Gorički Kraj                                       | 38 |



## *Pjesme/priče o Zemlji: zemlja, zrak, vatra, voda...*

Svake godine radionica kreativnoga pisanja povodom *Dana K. Š. Gjalskoga* učenicima koji se prijave omogućuje da čitaju, istražuju te pišu suvremenu poeziju, otkrivajući što sve poezija može biti, zašto je čitamo i pišemo te kako se kreativno možemo izraziti i poetskim slikama doživjeti svijet oko sebe. Ovogodišnja tema zamišljena je kao razgovor o Zemljinim elementima, o stanju našega svijeta i budućnosti novih generacija, promatranjem i proučavanjem našega okoliša i naše povezanosti sa svijetom prirode. Kako vanjski elementi mogu postati metaforama našega unutarnjeg stanja, kako statično može postati dinamično, a grubo nježno, i *vice versa*, kako izgraditi stihove na oksimoronu i kontrastu vatre i vode, vjetra i kamena – pitanja su kojima smo ove godine začeli kreativan rad na tekstu.

Radionica je okupila dvadesetak učenika iz Gimnazije A. G. Matoša te smo velik dio radionice posvetili upravo čitanju, analizi i interpretaciji suvremene poezije koja u svojim pjesmama na neki način progovara o Zemlji i njezinim elementima, uvlačeći čitatelja u neobične, pitoreskne mikrosvijetove. Čitali smo tako poeziju suvremenih hrvatskih autora, pjesme Anke Žagar, Ane Brnardić, Zvezdane Jembrih, Miroslava Kirina, Andriane Škunca, ali i poeziju kineskoga pjesnika Bei Daoa, čije su začudne pjesme o povijesti i budućnosti Zemlje oduševile učenike te ih posebno inspirirale na pisanje. Ove smo godine krenuli od jednoga naizgled jednostavnoga zadatka – bilo je potrebno parafrazirati stihove Ane Brnardić iz pjesme *Starenje: Pokatkad, onda kad još uzmem oblik čovjeka, / zamirišem crnom kavom i pečenim makom*. Svaki od učenika trebao je za sebe odgovoriti na pitanje kada on zauzima oblik čovjeka, odnosno što ga to čini ljudskim bićem i kada se najviše osjeća čovjekom. Pokazalo se, s jedne strane, da smo najviše ljudski kada zastanemo, kada imamo trenutak za sebe i možemo doživjeti svijet oko sebe svim svojim osjetilima. S druge strane, osjećamo se ljudima kada si dopustimo emocije, kada se možemo nasmijati i rasplakati, kada možemo biti svoji i slobodni. Zaigrana nas je uvertira odmah vratila Zemlji, kao i poeziji, jer poezija traži od nas upravo navedeno – da zastanemo, da svijet zamislimo i doživimo svojim čulima, da osjećamo.

Zbog toga ne čudi to da su učenici kasnije inspiraciju za svoje pjesme pronašli upravo u motivima Zemljinih elemenata koji nose potencijal predodžbe našega stanja, našega tijekom misli, naših velikih dvojbi i intenzivnih osjećanja. Voda u pjesmi Domagoja Varžića postaje poprište životne nepravde, plutanja nemoćnih i plovidbe bogatih; vatra u pjesmi Marte Iveković transformira se u plamen neumornih i neobuzdanih misli koje istovremeno mogu biti i poput vode, kristalne, jasne i mirne; vjetar u pjesmi Eme Jambrek poigrava se sudbinom ljubavnoga

para kulminirajući u zajapurenosti lirskih subjekata i nestajući u *rasutim suvenirima jedne ljubavi*; dok bor koji izrasta iz gole stijene u pjesmi Kiare Hren postaje simbol otpornosti te vječnoga svjetla koje jedino još može spasiti svijet od hladnoće i indiferentnosti.

Zemlja, zrak, vatra, voda... zemlja, zrak, vatra, voda... sasvim su obični motivi koji su dio naše svakodnevice kao i dio nas samih u tolikoj mjeri da ih gotovo i ne primjećujemo. U pjesmama ovogodišnjih sudionika oni će također egzistirati suptilno, gotovo i neprimjetno, u obliku podloge, atmosfere ili poprišta događanja. Elementi će vezivati riječi pjesama poput energije kojom diše Zemlja, unoseći u svijet pjesama zalet i igru vjetra, toplinu i uzbudljivost vatre, jasnoću i fluidnost vode te snagu i staloženost kamena. Bit će to nekad bliski i realni, nekad daleki i irealni svjetovi, ali uvijek autentični, promatrani očima mladih, znatiželjnih ljudi koji još uvijek intenzivno doživljavaju i proživljavaju svaku zagonetku našega planeta.

*Kristina Špiranec,*  
*voditeljica radionice kreativnoga pisanja*

Marko Piljek Marić

Danas je nebo prenisko.

Hodam pognut  
da ga ne dotaknem.

Dišem,  
ali zrak ne ostaje u meni.

Sunce mi pada na lice,  
a ništa ne grije.

Možda sam samo umoran  
od toga da svako jutro  
moram biti isti čovjek  
kojeg sam sinoć  
prezirao.

Pa otvorim prozor.

Pustim vjetar unutra.

Neka barem nešto  
u ovoj sobi  
zna kamo ide.

## Patrik Krznar

sve

zapalio sam sve što sam želio zadržati.

Pustio sam vatru da proguta sve.

sve moje misli

sve moje riječi

no ja sam šutio

Nisam ni pokušao spasiti ono malo,

ono malo što je od mene ostalo.

Pustio sam je da pokaže svoj bijes.

Onda je padala kiša.

Satima.

dovoljno dugo da odnese tragove svega

da uništi i najmanji plamen

sve što je ikad postojalo

ali ne i ono što je ostalo u meni

a zemlja, baš kao i čovjek

prihvaća i trpi

bez pitanja

bez mogućnosti za otpor

bez želje za otporom

a vjetar

on raznosi i ono malo što je ostalo

onog pepela

sada sasvim nebitnog

a nekad razloga življenja

Luka Šimunović

## Mostovi po nizinama

Most koji se proteže na nizini

Most koji spaja svjetove

Most koji briše praznine

Mostovi se lome u dvojbi

Vrijeme leti, puše i grmi

Diljem svih svjetova

Čuju se krikovi ljudi, koza i ovaca

Kolibe odnesene

Jezera prolivena

Planine rasute

Mostovi se lome u dvojbi

Nekad davno po mostovima su bili otisnuti koraci svih bića

Svijet povezan, potpun, presavršen i prirodno krasan

Njima sada kroče blijede osobnosti, imitacije nečega nekad davno

Gdje mogu voditi mostovi

Kada njihov kraj zauvijek otpuhuje vjetar

sve dalje, i dalje, i dalje...

Karla Ptičar

## Kamen koji diše

Iz kamena nastala  
te se jednim udarcem probudila.  
Nastala iz iskre  
i oživjela u plamenu.

Obasjava mrak i pruža  
život.  
Ona živi do posljednjeg daha.

A ja u mraku i u hladnoći  
osjetim nju.  
Baš  
nju,  
osjetim njezinu toplinu,  
njezin žar,  
njezinu prisutnost.

Kad sve izgori, vraća se na sam početak.

Ema Jambrek

## Nestali s vjetrom

Fijukali smo s vjetrom,  
lebdjeli s njime kroz nebeska prostranstva,  
bili njegova nevidljiva snaga.  
O, tako je bila jaka...

Zašumio nam je u ušima,  
nismo se čuli.  
Izgubili se u propuhu  
i pronašli u buri.

Zavjetrina je postala jako slaba.  
Otpuhana i rastrgana,  
dopuštala mu da nas uzme  
i na nas stavi svoje uzde.

Vidjela sam samo razmazane boje,  
ne vidim ruke ni tvoje ni svoje.  
On nas je podizao sve više i više,  
kao da je želio da nitko od nas više ne diše.

I onda kad sam pomislila  
da me zaista više neće biti  
i da će me taj vrtlog u svoju utrobu skriti,  
nekako smo samo nestali.

Nije nas otpuhao ni odnio.

Samo nas je sebično zajapurio kao razigrano lišće  
i odlučio da će točno tu biti kraj naše priče.

I ti i ja smo svejedno bili tamo.

Ne u visini, ne na vjetru,  
sa stopalima zakopanim  
u nepoznatom nam svijetu.

I sad smo samo jedna ispunjena praznina,  
s rasutim suvenirima onoga  
što je naša ljubav nekada bila.

Ema Mraz

## Čovječanstvo

Pomiriši oblake  
smrde na život.  
Dodirni valove  
žuljaju dlanove.  
Poslušaj pepeo  
trči kroz vjetar.  
Osjeti kamen  
smrzava srca.

Pomirišem oblake  
mirišu na život.  
Dodirnem valove  
miluju dlanove.  
Poslušam pepeo  
pleše kroz vjetar.  
Osjetim kamen  
zagrijava srca.

Kiara Hren

## Svjetlo alepskog bora

Alepski bor koji je stvoren da raste uz beskrajno plavetnilo,

Da ima valove koji mu se mole,

Da ima nikad prekinut dodir Sunca i Mjeseca,

Da sol koju mu bura podari pore broji,

Da stvara kisik na Zemlji,

Da stvori hlad goloj stijeni,

Da mu se more pri korijenu pjeni;

Taj bor koji je stvoren da tvori mir,

Taj bor pronašao je tugu i jad,

Taj bor želi da upravo to postane njegov svemir,

Taj bor zna da su to nekad bili sreća i radost,

Taj bor zna da se danas u njima čuvaju tek puki ostatci spasonosnog.

Taj bor postao je njima:

Svjetlo dana,

Svjetlo noći,

Svjetlo dobrog,

Svjetlo lošeg,

Svjetlo mira,

Svjetlo boli,

Svjetlo osjećaja,

Svjetlo kontrole,

Svjetlo značaja,

Pa i ono najsvetije; Svjetlo ljubavi.

Taj bor zna da može sreću i radost natrag pridobiti,  
Taj bor zna da stotine njegovih iglica postaju zaklon poput kišobrana,  
Taj bor zna da se za sve dragocjeno u životu treba truditi,  
Taj bor zna da je uspio izaći iz gole stijene i da to nije bio dio sna.

## Irma Kuljak

\*\*\*

Vjetar mi prolazi kroz misli,  
kao svaki put kojim neću krenuti.  
Raznosi riječi koje nisam izrekla i pitanja koja ne znam postaviti.  
I sve se okreće,  
pitam se gdje počinjem ja,  
a gdje završava ono što osjećam.  
U meni je previše zraka,  
a premalo mjesta da udahnem.  
Tražim nešto čvrsto pod nogama  
pa stojim između dviju strana,  
izgubljena u vlastitom planu.  
Možda sam predugo lebdjela,  
možda se čovjek izgubi kad više ne zna gdje bi sletio.  
A zrak oko mene je težak,  
nevidljiv.  
I kad se jednom vjetar smiri,  
hoću li znati gdje sam bila?  
Ili ću samo stajati u tišini,  
pitajući se jesam li ikad stvarno znala kamo sam išla.  
Zasad,  
tražim sebe u svakom njegovu smjeru.

## Domagoj Varžić

Penjemo se van iz **zemlje**

Kopamo rukama do svjetla

Ne vidimo kud idemo, no nadamo se boljem

Od ovog mraka

Kao Grcima su nam pokazivali sjene

Sjene koje su za nas izabrali

Pas

I žena i dijete

I rat

Za nas su samo pojmovi i sjene

Neopipljivi

Mi nismo preispitivali, nismo ni smjeli,

No sad se kopamo van

Iz pećine

Čupamo se van

A oni preostali

Umiru u mraku

Kao krtice ili crvi

Zaslijepljeni

Gabriela Pošek

## Žeđ svih osjetila

Kada otvorim oči, moj pogled je poput  
žedne Zemlje nakon dugoga ljeta.

No za trenutak uslijedi oluja,  
koja zalije obraze moga svijeta.

Što god dotaknem, žali se,  
strepri, viče, plače.  
Kažem da je to samo moj dodir,  
dok mi se u grudima nešto lomi i skače.

Dok slušam kako Zemlja diše,  
lišće šušti putom, sve tiše i tiše.  
Ono što je bilo, ostaje iza nas,  
a onda se sve ugasi u jedan glas.

Mirišem jutro, travu i zrak,  
u njima nalazim nečiji trag.  
U tankim riječnim rukama kroz koje struji voda laka,  
zatim u ogoljenim riječima koje nestaju u boji mraka.

Govorim, dok me riječi guše i zapinje dah.  
Sve oko mene je suho i gine.  
Pod jezikom ostaje samo prah,  
a u meni raste neugasivi strah.

Ema Mraz

## Osmijeh

U zrcima pepela,  
iskra je odletjela,  
rosa traži smjer,  
dah tjera smrad.  
Smijeh, smijeh, smijeh.

Uskačem u more,  
vuče me bezdan,  
plivam niz val,  
dotičem pijesak.  
Smijeh, smijeh, smijeh.

Na korijenju spava mrav,  
sunce pretvara u prah,  
iz pukotine raste cvijet,  
latica upoznaje dan.  
Smijeh, smijeh, osmijeh

Rebeka Grđan

2026.

„Rat je mir.

Sloboda je ropstvo.

Neznanje je...”

42 godine poslije

upaljen je televizor.

Nervozno mijenjam programe

tražeći nešto vrijedno svog vremena.

„Hailey Bieber očarala je publiku

pojavom na francuskom showu“

„Severina pokazala tko joj pravi

društvo u Londonu“

„Epidemija u Kongu“

Ugasim televizor.

Gdje je uopće Kongo?

...Moć

## Franka Vrančić

Šuma nad mojim rebrima noćas raste unazad.  
Zaboravila sam izgovoriti ime stabla koje nema plod, pa na glas izgovaram imena  
krivine na cesti samo da nešto kažem.  
Moj grad je ispunjen kamenom koji spava pod uličnim svjetiljkama.  
U kafiću na uglu konobar briše stol krpom stvrdnutog vjetra,  
svaki pokret njegove ruke odsijeca po jedan nevidljivi list s mojih ramena.  
Pored mene, na stolu, telefon svijetli kao usamljena iskra  
koja emitira samo suhe obavijesti o tuđim životima.  
Moja tuga nije duboka voda u kojoj plivam.  
Ona je suha borova iglica zaglavljena u mom grlu,  
ne vidim je u ogledalu,  
svaki njen dodir sa stvarnošću pretvara se u tup, sitan udarac o moju kost.  
Na samom rubu betona, gdje grad napokon puca,  
grmlje divljih kupina guta staru hrđu s tračnica.  
Gledam kako se nebo i beton dodiruju bez ikakve nježnosti,  
kao dva stranca koja su se sreli na izlazu iz posljednjeg vlaka.  
Pokušavam napisati poruku,  
ali riječi mi se u ustima talože u suho lišće  
i zatrpavaju svaki pokušaj da progovorim.  
Ne znam kome bih poslala poruku.  
Moje tijelo je samo stara kuća  
u kojoj vjetar prolazi kroz sve prostorije odjednom,  
a ja zaboravljam na koja sam vrata zapravo ušla.  
Šuma nad mojim rebrima noćas raste unazad.

Luka Šimunović

## Ribarski grad

Novo jutro, hladno svanuće

drži me glad na tvrdoj stijeni

štap u rukama, prsti bijeli

dok čekam ribu

i prema morskom plavetnilu gledam

Jedna riba, suzbijena glad

– svaki dan; grad je sit

Plod naše vode, čini nas živima

– svaki obrok; promjena je mit

Kako su samo hladni,

Usamljeni – ti topli ljetni dani

U gradu ovom skromnom, koji nedostatka nema

Teku stalne suze starih i mladih

Zatim svjedočimo zaletu oluje,

propasti svega

Božjem sudu,

hladnom i vatrenom

Progutaju nas vječni valovi,

beskrajno plavetnilo

tišina

a za obrok bi bila,

još pak jedna riba

## Naručje mudrosti

Ona upija.

Ono dobro,

ono loše.

Pamti što god joj kažeš, ne zaboravlja.

Zlu ćud vješto krije,

čeka da se utopiš.

Čeka da naučiš.

Kreneš li na put, trebat će ti voda.

Stojiš li na mjestu, trebat će ti voda.

Ona zacjeljuje rane,

ona odbacuje nečastivo,

ona se prene u našim žilama.

Uz molitvu se blagoslivlja.

Bez nje vene svaka živa spona.

Gino Kosanović

## Put sreće

zvuk vlaka kroz moje selo zviždi  
dok rosa jutrom umiva moje misli  
hvataš me, sunce, u trku dok jurim ja  
dobro jutro, sunce, kažem, vrijeme je za rad  
poput mrava mnogobrojni kotači  
zaputiše se svi u istom smjeru  
gdje naši zajednički interesi se kreću  
tamo genijalci nalaze svoju istinsku sreću  
mjesto gdje družbe svoja pravila nameću  
gdje generacije stvaraju uspomene nove  
gdje putevi kroje zajedničke snove  
tamo rijeka ideja teče  
ne dopuštamo da nam život neželjene stvari  
nameće  
život je ideja, centar ljubavi, zabave, smijeha i sreće

## Lori Kajtez

### Uz cestu

Cesta je ispunjena korijenima,  
Ispred mene žive osobe nema.  
Svaki dah postaje sve kraći,  
A pritisak je, kao da me hvata trema.

Ako legnem na pod,  
Uskoro ću postati jedan od njih.  
Tlo će me upiti u sebe,  
Sada zauvijek bit ću tih.

Što ako se probudim, ponovno rođen?  
Hoću li opet kroz sve ovo morat' proć'.  
Prsti mi već duboko u zemlji,  
Ispred mene, ipak ništa, samo noć.

Opušteno, mogu osjetiti kako padam sve niže i niže.  
Biljke me žele povesti sa sobom.  
Već je kasno, ne mogu im se protiviti,  
Ne bi mi dale, ma čak ni s molbom.

Makar, čak i bez mene, svijet se i dalje vrti.  
I vrti se sve dok ne stane.  
Sve dok ne padne, i trune,  
Dok mu se ne vide rane.

Irma Kuljak

## Nije više važno

muti mi se pred očima  
dok hodam prema rivi,  
iza glave čujem žamor i smijeh  
raspoznajem glasove i smijem se s njima  
što govore, nije važno

ulazim u more koje se čini  
toplije nego u podne,  
ostali ulijeću sa mnom  
čujem žamor i smijeh  
raspoznajem glasove i smijem se s njima  
što govore, nije važno

u tami polako dolazim do tebe  
već ledeno more okružuje moje tijelo  
smiješiš se i gledaš u mene  
žamor iza mene nije više važan

## Domagoj Varžić

### **Rijeka**

Koja nosi nas malene

I smeće, i novine, i probleme s kojima plutamo

A veliki plove

Na novcu

Na novcu koji mi vidimo, znamo da je tamo,

No oni se prave da je skriven

Mada im viri iz džepa

Ne čujemo razgovore

Koji se vode na lopočima

Ni crvenima, ni plavima

Samo plutamo

Plutamo i svađamo se i

Gađamo se muljem i

Raspravljamo o himni i povijesti i ljubavi

Prema ovoj bujici

A veliki plove

Na novcu

Laura Mišković

*Ona koja čeka*

Jednom ćeš biti ovdje.

Ovdje gdje ništa nema korake,  
gdje nitko ne kuca na vrata.

Plamen svijeće ne miruje danima.

Guta me.

Učim izgorjeti  
jer gorjeti već znam.

Tiho stojim na vratima  
na kojima plamena više nema.

Stojim.

I čekam.

Lucija Tibinac

## Vjetar

Vjetar puše preko dolina,  
nosi sa sobom neizgovorene riječi.  
Riječi koje se nikad nisam usudila reći.  
Riječi koje bi mi pomogle,  
olakšale mi,  
ali se ne usudim.

Sjedim za stolom u strahu.  
Žudim da nešto progovorim,  
ali mi srce ne da.

Što ako je bezobrazno ili glupo?  
Ako nekog uvrijedim,  
hoće li misliti da sam loša osoba?

Čekam i čekam da skupim hrabrost,  
dok se lagani povjetarac poigrava mojom kosom, njiše je lijevo, desno i nikada ne  
staje.  
Baš kao moje misli,  
koje još uvijek razmišljaju hoću li uspjeti.  
I hoću li napokon progovoriti.

Tia Glumpak

## Između

Vjetar mi šapće kroz kosu.

Valovi se raspleću

obalom

u srebrnoj tišini.

More pod svojim plaštem

skriva snove

što ih samo noć zna, a

u dubini čuva

šapat

davno izgubljenih tajni.

Kap kiše klizi niz prozor,

kao da vrijeme polako teče,

dok se oblaci sudaraju,

more pod njima

zatreperi sve jače.

I tada,

kad posljednja kap

utihne na staklu,

more odnese tišinu

negdje iza horizonta.

A ja ostajem,

ne znajući

jesam li bliže nebu

ili dubini.

## Plamen

Kao plamen, misli.  
Neobuzdane, razarajuće.  
Samo sjedim prazna.  
Kao plamen.  
Kroz kamenje svakodnevice tražim pijesak.  
Pijesak koji stvara prazninu,  
Prazninu koja postaje tišina.  
Šum  
Izvor prvi.  
Mutan i snažan.  
Žustro ispunjava korito praznog autoputa misli  
koji vodi do grana.  
Od njih gradim branu.  
Branu koja stvara tišinu.  
Opet šum  
Izvor drugi.  
Kristalan i bistar.  
Vrelo prelazi u tok  
koji se ulijeva u oceane vrijednosti.  
U njemu plivam, opuštena  
Želim ostati zauvijek.  
Plamen brige prekida plutanje,  
Izranjam snažnija,  
spremna za novu vožnju autoputom  
svog razmišljanja.  
Vatra pa voda

Prekrasno i jasno,  
Zasljepljujuće i mutno.  
Plamen misli,  
Kao plamen – ja.

## Petra Posavec

### Kap života

Jutrom,  
kada oblaci postanu teški  
poput mojih još snenih kapaka,  
spuste svoje umorne ruke  
i zaplaču.

Iz tople postelje gledam  
srebrne kapi kako se prosipaju gradom,  
čekajući cijelu noć  
da osjete suhu zemlju,  
da osjete hladan kamen,  
da osjete slobodu života.

Zavidno, sa suzom u oku  
letim im u zagrljaj,  
a one se pune života  
slijevaju niz moje obraze,  
moje srce, moju dušu.

Ponosno sam podigla glavu  
i krajičkom oka zapazila Nju,  
jednu malu usamljenu kapljicu.

Visjela je na rubu neba,  
tako blistava i tiha,  
dok se pred njom  
prostirao cijeli svijet.

A onda je pala.

Nježno je dotaknula rijeku,  
prestrašeno zadrhtala na tren  
i izgubila se među  
tisućama drugih kapi.

Vjerovala sam da nije nestala,  
već da je sada pronašla svoj tok  
i krenula dalje.

Rijeka sudbine nježno ju je vodila  
sve do mira o kojem je sanjala,  
do beskrajnog plavetnila  
kojem se Sunce smiješi.

A onda je zasjala.

Dizala se u nebesa puna sreće i ponosa.  
Dok se penjala oblacima,  
moja je duša u Njoj prepoznala sebe,  
spremna na ponovan pad  
i nove izazove.

Luka Šimunović

## Korak po korak u plamenove

Hodočašće naporno

do toplog ognjišta vodi

Mokro, blatnjavo tlo

trag sveca nosi

„Hej, hej!“ – „Ispričaj nam priču.“

Piće koje na stolu stoji

Veselo bogate goji

U maloj drvenoj krčmi

Dušu će pričom da napoji

Deset ljeta i zima,

teški dani

Deset proljeća i jeseni,

pripovijedaju ljudi stari

„Toplo je i svijetli, oružje najgorše!“

„Vruće je i grli, prijatelj najboljši!“

Kucaju se drvene čaše

Kada suton stigne

„Sjednimo ponovno, prijatelji,

čovjek će nam o vatri ispričati još više!“

Laura Mišković

## Kako okriviti vjetar?

Kako okriviti vjetar  
za nered koji je napravio  
kad sam mu otvorila prozor?  
Kako okriviti plivača  
što se utopio,  
kad je ipak naučio plivati?  
Kako okriviti kišu  
što je poplavila ulice  
ako joj je nebo odredilo da padne?

I zašto ljude gledaš ušima  
kad imaš dva oka?  
Zašto slušaš ono što govore,  
a ne vidiš ono što prešućuju?

Možda vjetar nije kriv  
što sam mu otvorila prozor.  
Možda plivač nije kriv  
što je povjerovao vodi.  
Možda kiša nije kriva  
što je pala tamo  
gdje nije smjela.

A možda je samo kriv prozor,  
onaj  
na koji sam se prejako naslonila  
pa se otvorio

## Ema Mraz

Ležim u ledenoj buktinji.

Vlažim presušjele oči.

Puštam veselu pjesmu.

I još je tu.

I još uvijek me opsjeda.

I još grize moje rane.

Trčim kroz polja narcisa.

Latice staju ukopane.

Zaboravljam, tonem u san.

I još je tu.

I još ne pušta moje ruke.

I još krade moje snove.

Napokon plovim bonacom.

Zagrljena mirišem vjetar.

Gledam u buket ljiljana.

Ali još je tu,

I bit će tu.

Marko Piljek Marić

## Neka boli

Gori svjetlo u hodniku,  
nema kome pokazati put.

Tvoje ime još pliva  
na rubu čaše koju nisi popila.

Noćas je padala kiša,  
kao da nebo zna  
da nemam dovoljno suza  
da te oplaćem sam.

Ponekad otvorim prozor  
da te pustim unutra,  
uđe samo hladnoća  
i ne kaže oprost.

Možda ću jednom zaboraviti  
kako si me grijala.

Do tada,  
neka boli.

Sebastian Gajski

## Ovdje

Prostor mojeg postojanja,  
neki kažu okoliš, okružje,  
naizgled sivo, ponovljivo,  
no ipak posebno  
kao svaka pahulja  
snijega ovdašnjega.

Tlo kojim kročim,  
kojim kročilo je tisuću bića,  
umorno je,  
ali se veseli svakom  
mojem koraku.

Kročim i gledam,  
gledam i divim se,  
divim se, razmišljajući,  
kolike li sreće  
da sam OVDJE.

Ovdje biti nije lako  
jer rijetko tko  
može prepoznati  
čar od OVDJE.

Jer ovdje sam svoj,

sasvim svoj,  
istinit i iskren,  
čekam zalazak Sunca  
da sanjam o OVDJE.

## Mihovil Gorički

### Kraj

Na obali lagan povjetarac,  
sjedi tamo stari, sijedi muškarac.  
Dok je mlad bio,  
s vjetrom je snio.  
Ispod sunca stari jarbol vijorio je,  
sa starim ribarom dane brojio je.  
Za starog ribara sunce više ne sviće,  
nanizali se dani,  
bitno i nebitno sad se isprepliće.